Any III 15 CENTIMS Núm. 93

PAKITU

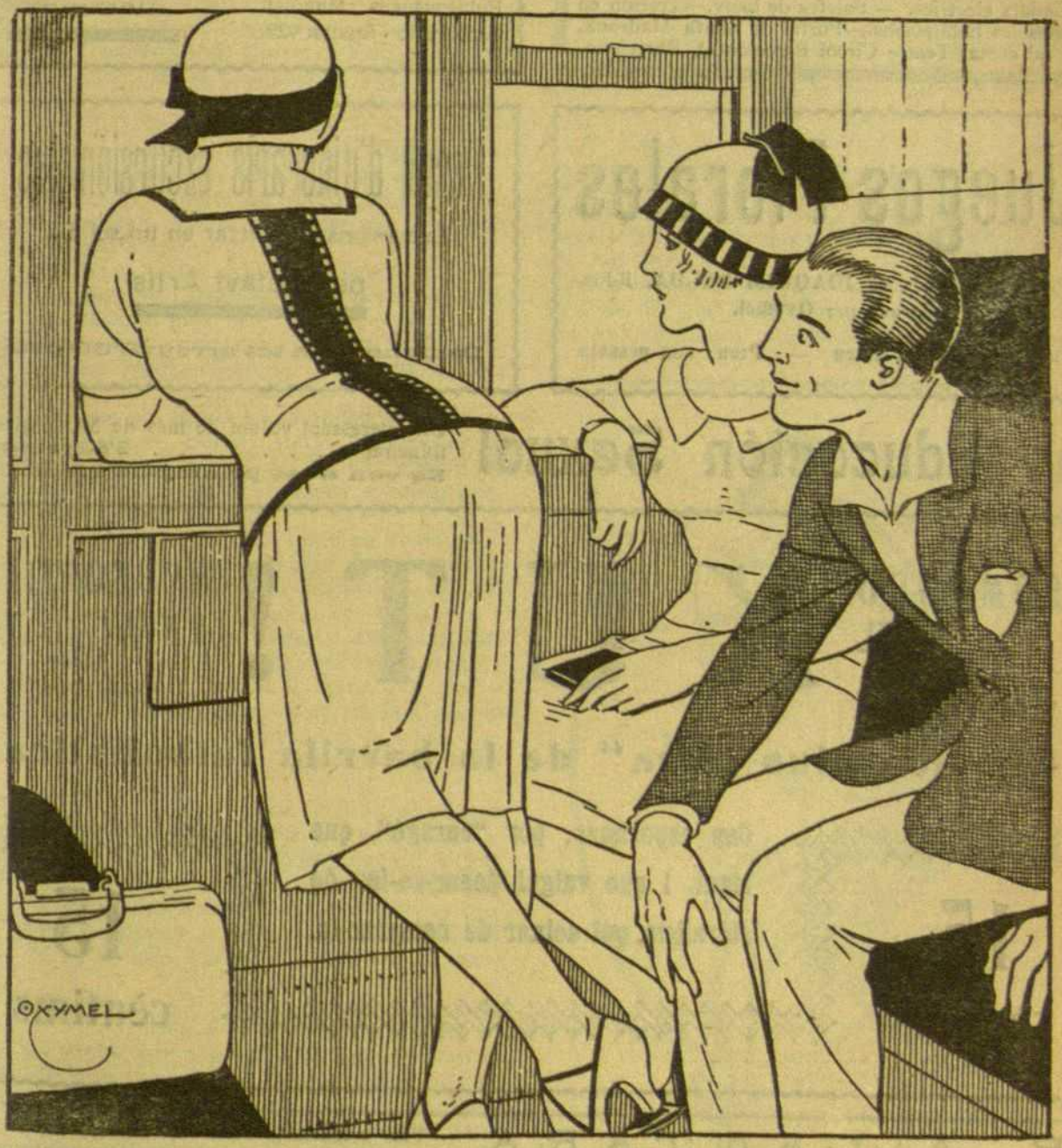

—Mira, Joan, quin panorama més bonic!
—Ja ho veig, ja! Amb quin gust l'exploraria!...

Teatre ELDORADO
A. TURCY
LILIPUTIENCS RUSSOS

TEATRE COMIC Exit mai vist de la super-revue de Amichatis i Sugranyes: *KISS-ME*

Astracància Pakitesca
de la «Biblioteca Papitu»
Preu : DOS RALS

MAISON MEUBLÉE (VERDURA)
Habitacions a 5 ptes.—Barbarà, 27. Telèf. 3221 A. Barcelona. — Gran confort i saletes de bany. — Telèfon privat. —Ascensor. — Continuament reformat a la moderna. — Ventiladors elèctrics.

MONT D'OR MEUBLÉE (Sucursal Verdura)
Confort modern.—Habitacions a 5 ptes. — Ventiladors elèctrics. — Saletes de bany.—Telèfon en totes les habitacions.—Portal de Santa Madrona, 6 (al costat Teatre Circol Barcelonés), Barcelona.

LAS MIL Y UNA NOCHES
Ultima edició d'aquesta joia literària. Un volum en rústica amb portada a tricromia 1'50 ptes.
Demandes a Publicaciones Mundial Barbará 15 - Apartat 925

Juegos Florales
Preciosa novel-la de **JOAQUIM BELDA**, il-lustrada per **Oxymel**.
Demaneu-la a tot arreu — Preu: una pesseta

Recull d'itineraris excursionistes
Excursions a realitzar en un sol dia
per Octavi Artís
Demaneu-lo a tot arreu: 2'50 pts.

La Educación Sexual
Un interessant volum de més de 300 pàgines, il·lustrat . . . . . 3'50 pessetes
Es ven a les principals llibreries

COMPREU EL **XUT!** HA SORTIT AVUI

El "non plus ultra" de la barrila futbolística

15 cèntims

Cap esportman, per "enragé", que sigui, i que vulgui donar-se-les de sidralista, pot deixar de comprar-lo.

15 cèntims

P. ALCANTARA
Médico
CALLE UNIÓN, 19, principal — De 10 a 1 y de 7 a 9 — BARCELONA
Vias urinarias, Venéreo, Sífilis, 606, 914.
Analisis orina y sangre. Pérdidas seminales

Redacció i Administració:
Carrer de Barbarà, 15
PREUS DE SUBSCRIPCIO
Espanya, trimestre. . . . Ptes. 3'—
Estranger . . . . . » 4'50
Pagament a la bestreta
Dels treballs publicats en són responsables sos autors.—No es retornen els originals.
Apartat de Correus núm. 925—Tel. 2753 A.

BARCELONA, 8 DE JULIOL DE 1925

PAR I TU

LES HORES TONTES

El mes de juliol és un mes que fa olor de fruita madura.

La terra, després de passar totes les calamitats de l'hivern, i de gaudir totes les carícies de la primavera; després de les mil i mil trafiques amb què els pagesos la burxen per tots cantons i ben remullada pels angelets, que enguany sembla que hagin demanat quart i ajuda als cossos grans de la cort celestial per la abundor de líquid que ha caigut, se sent replena, s'infla i està sucosa el mateix que una partera.

I per tot es veuen arbres carregats de llaminadures fresques i llampants; de peres, de prunes, de préssecs, etc., etc.

S'acosta el moment de regalar a la humanitat els seus fruits, complint amb això la seva funció natural de mare pròvida.

I com que els testos s'assemblen a les olles, segons va dir en Bernat Metje, també s'escau per aquest temps si fa o no fa, la plenitud de les dones que han estat sotmeses a cultiu amb la deguda antelació.

Es precisament pel juliol quan es veuen passar per tot arreu més senyores amb la panxa plena; arbres humans que regalimen de saó i porten el fruit madur a punt de caure.

Es veritat que hi han *pagesos* d'aqueixa mena de cultius, que, contradint les lleis naturals, sembren a l'estiu i vénen a collir cap allà a l'hivern o a la primavera; però aquests són la excepció i, per lo tant, confirmen la regla.

Però el més corrent és que els preparatius es facin quan fa fred.

Es aleshores quan el bon llaurador, el que sap la seva obligació, troba el camp propici.

Com que aquest cultiu no és com els altres, que es fan a l'aire lliure, sinó que es conreua sota cobert, i fins sota cobre-llit, aleshores que el fred us empeny a cercar la escalforeta del niu, és quan més sentiu la necessitat de sembrar.

Demés, com que l'operació no té res de complicada ni necessita d'ensenyaments previs, ni heu de passar per cap Facultat que us dongui títol, perquè aquest títol, per a ésser mascle, ha d'ésser femella—ja m'enteneu, eh?—i l'adquiriu al nèixer, no us en adoneu que ja teniu l'eina a les mans i us poseu a fer la feina amb aquella alegria.

Té també l'avantatge de què el terreny no necessita abonar-se, car ell mateix es porta l'adob, i si bé l'heu de regar, ho feu amb un ingredient que al mateix temps vos serveix de llavor i que resulta baratíssim.

No és possible negar que de vegades vol un xic d'esforç personal; sobre tot, quan la terra és verge i l'heu de roturar per primera vegada; però això no és més que la conseqüència obligada d'aquella condemna bíblica, que resa: «Guanyaràs el pa amb la suor del teu front».

Es clar que en el cas de què venim parlant no es tracta precisament de pa; però és que això de suar, Déu Nostre Senyor ho va establir pel pa, per la coca i per totes aquelles coses que requereixin un esforç, encara que sigui el bufar i fer ampolles; que és una de les feines que fan suar més.

Però, vaja; el suar que feu tot conreuant la dona és un suar dolç, un suar que no cansa i que tots el patim a gust: tant, que precisa-

—Ves qui ho diria que m'han enviat a cercar fil!

ment lo que ens empipa i ens fa sortir de pollaguera és que algú ens el vulgui estalviar treballant per compte nostre.

Si bé és veritat que a fi d'assegurar-nos el resultat de la tasca repetim l'operació un dia i un altre dia, o més ben dit: una nit i una altra nit, fins a l'extrem de què hi ha *pagès* que no's descuida ni un full del calendari, és ben bé per vici. Amb una sola vegada de treballar la terra posant-hi els cinc sentits—això sí, tants com se n'hi posen se n'hi perden,—n'hi ha ben bé prou per a que la sembra dongui fruit.

Ara, que, és allò que's diu; quan fa aquell fred que pela i no es disposa d'un altre *recreio*... què ha de fer l'obrer? On anirà que gasti menys i que passi millor l'estona?

Es passa un hivern distret, i després arriba l'estiu; i amb l'estiu aquest més de juliol tan ubèrrim que fa olor de fruita... i de criatures.

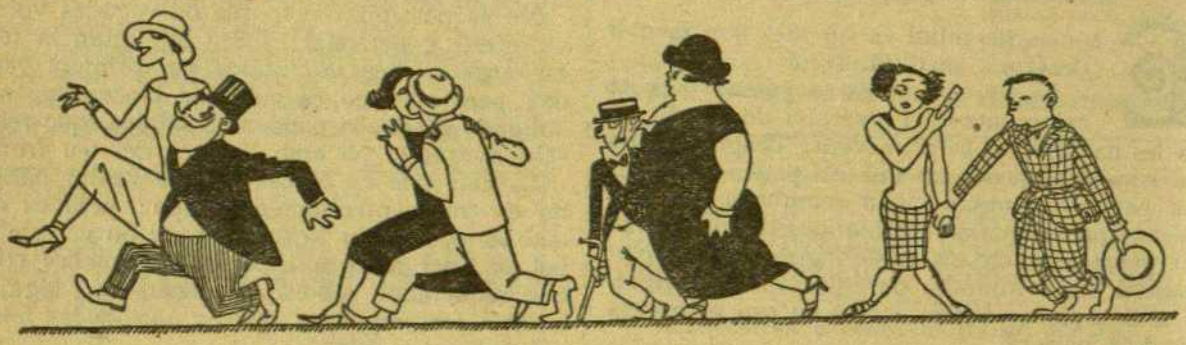

POCS I BEN AVINGUTS

PERSONATGES

EL PARE, LA MARE, EL NOI, LA NOIA I LA MINYONA

QUADRO I
MENJADOR BURGÈS

EL PARE.—Vaja! Ja hem dinat! Ara m'arribaré fins el despatx, a posar les coses en ordre. Que sortireu, vosaltres?

LA MARE.—Jo m'arribaré fins el *Ropero*.

EL NOI.—Jo aniré a estudiar a un lloc que hi hagi ombra.

LA NOIA.—Jo sortiré amb la *Paquita* a fer compres.

EL PARE (*a la minyona*).—Doncs vostè ja vigilarà la casa.

LA MINYONA.—Vagi-se'n tranquil.

QUADRO II
A CÀ LA «QUERIDA»

EL PARE.—Ets un àngel! Els teus encisos tenen la culpa de què jo discrepi del reste de la meva família, que és un vertader model de bons costums.

QUADRO III
AL «MEUBLÉ»

LA MARE.—Què m'has donat, Rafel? Ni jo mateixa comprenc com he pogut oblidar la meva família, per llençar-me als teus braços folla d'amor!

QUADRO IV
AL CABARET

EL NOI.—Dues mitges de seda i un collaret? Aquest mes no em serà possible. No puc distreure més diners de casa, car a l'últim, el meu pare, que és un tros de pa, i la meva mare, que és una santa, se n'adonarien.

QUADRO V
AL CINE

LA NOIA.—No apretis tant, Enric! Ai! No, no! Vigila que no encenguin el llum i ens vegin. Figura't si a casa, que són tan rectes, se n'enteraven!

QUADRO VI
A L'HABITACIÓ DE LA MINYONA

LA MINYONA.—Ai, Joanet del meu cor! Lladre! Bojot! Em fas pessigolles! Ai! Que ets *saragatero*!...

LA MARE (*entrant excitada*).—Què és això? Què s'ha pensat que era aquesta casa? Vostè surti immediatament i vostè faci el farcell i busqui's casa.

QUADRO VII
EL MENJADOR A L'HORA DE SOPAR

EL PARE.—I la minyona?

LA MARE.—Era una qualsevol! L'he atrapada amb un home a l'habitació i l'he acomiadat!

EL PARE.—Sembla mentida!

EL NOI.—La porca!

LA NOIA.—Quin fàstic!

LA MARE.—No n'hi ha un pam de net!

TELÓ

VUITS I NOUS

COPIEM d'una revista anglesa:

«L'home, d'aquí a tres mil anys, tindrà un cervell enorme. Hauran desaparegut els ulls, essent reemplaçats per orgues artificials o per un altre orgue natural situat en mig del front.

»Com l'alimentació s'haura simplificat i peptonitzat, haurà disminuït la capacitat de l'estómac i no sortiran les dents...»

Es el conte de sempre. Que els òrgans humans, variada sa funció, variaran en sa estructura.

Però de certs òrgans ningú pronostica cap variació.

Això sembla voler dir que sa funció és eterna. Malgrat les fantasies.

***

A Constantinoble, una noia, a l'arribar als vint anys, s'ha tornat home.

No és bola, no. A la *cuenta* no era carn ni peix i amb la creixença, li ha crescut quelcom que fins ara restava amagat.

La xicota, que feia de professora de primera ensenyança, ha sofert una operació quirúrgica i s'ha posat els pantalons.

I vet aquí com—si no ha badat—haurà tastat les delícies dels dos sexes.

***

Traduïm de *Le Matin*:

«*Rosario,* ballarina espanyola, descansa damunt d'una pedra que qui passa, tira als seus peus. Es una història els colors de la qual, vius, vibrants i atrevits, descriu un contista que va seguir, a peu, de Burgos a Sevilla, una tribu de gitans de la que ella formaba part. Es una Espanya mal coneguda que descriurà, per als llegidors de *Le Matin,* Jean Franbourgeois.»

Prometem llegir-ho. L'anunci promet molt i no és qüestió de deixar-ho perdre.

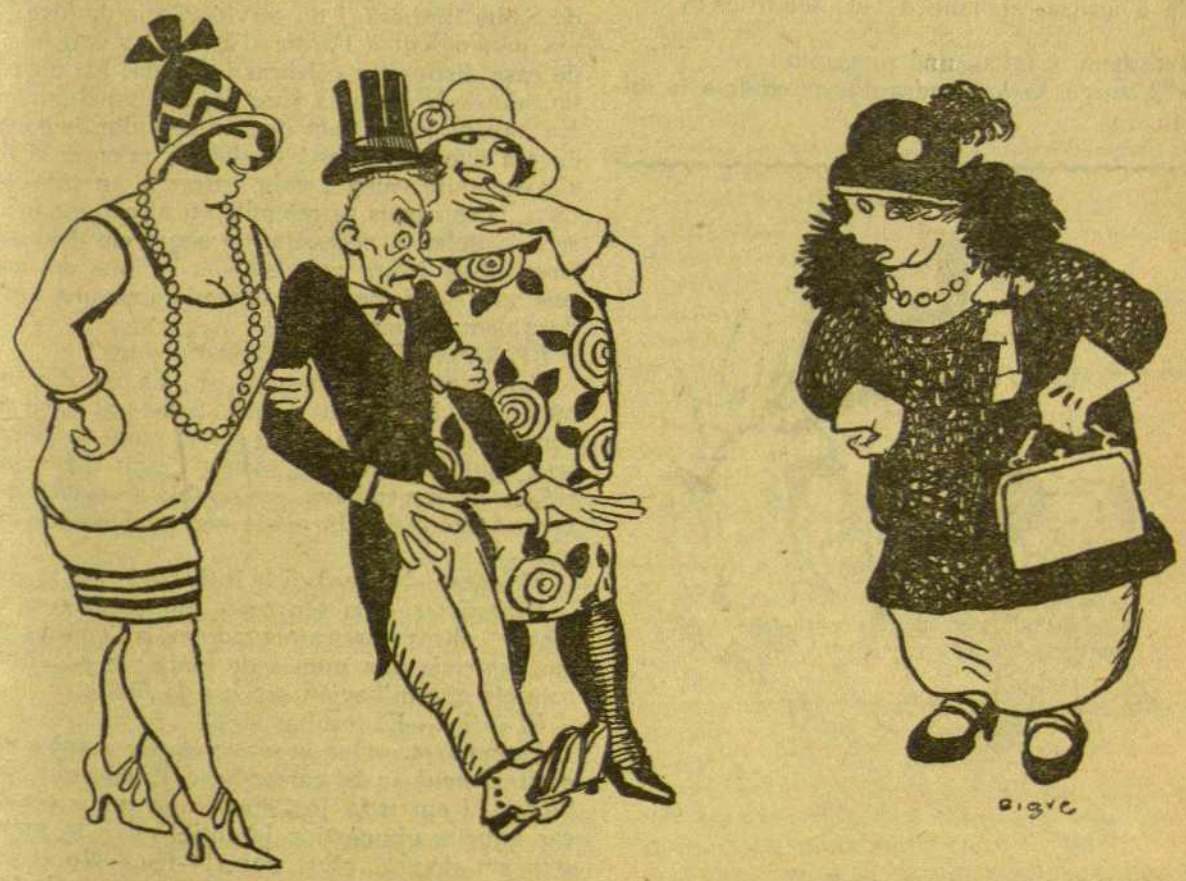

—I ara, desvergonyit! Per anar amb donotes de la vida, que no em tens a mi?

I amb la traça que tenen els francesos quan es posen a dir bestieses!

***

Conta un rotatiu de Nova York, que una dona ha obtingut el divorci perquè el seu marit no volia treure, del dormitori conjugal, un crani humà.

I tenia raó la bona senyora.

Quina dona és capaç d'aguantar a un marit amic de tals calaverades?

***

Una senyora de Buenos Aires es va quedar sense raspa i va posar en els diaris un anunci demanant-ne una.

L'única «mucama» que li va respondre, li va enviar el següent qüestionari:

«¿Cuántas habitaciones tiene la casa?—La habitación destinada a la doncella ¿es grande?—¿Tiene un armario amplio para los vestidos?—La casa ¿está situada en un barrio pacífico?—¿Está cerca del mar?—¿Tiene buenas vistas?—¿Están alumbradas las habitaciones con luz eléctrica?—¿Tiene gas en la cocina?—¿Se lava la ropa fuera de casa?—¿Tiene derecho la doncella a utilizar el baño de los señoritos?»

I trobem a faltar una pregunta:

«El senyor està en edat d'acontentar a la minyona?»

—Ai, ai! No era cec en Ramon?
—Sí, però abans d'ahir es va casar i el matrimoni li ha fet obrir els ulls!

EL PLET DEL SENYOR PARCERISSES

El senyor Parcerisses, respectable llegidor del *Brusi*, presentà una demanda per estafa contra la senyoreta Teresina Grill, meuca amb patent dels volts del carrer de la Palla.

I un dia o altre, arribà el dia del judici i la demandada i el demandant acudiren davant del jutge.

El jutge.—Nicomedes Parcerisses i Gabarró?

Parcerisses.—Un servidor.

El jutge.—Vostè ha posat una demanda per estafa contra la senyoreta Grill.

Parcerisses.—Per estafa precisament, no, senyor.

El jutge.—Doncs, per què? Per robament?

Parcerisses.—Tampoc; per robament, tampoc. Si per cas, per incompliment de contracta...

El jutge.—En què quedem?

Parcerisses.—En realitat, aquesta senyoreta m'ha robat, però tot pot arranjar-se encara. Amb tot, desitjaria que el judici tingués lloc a porta tancada.

El jutge.—Fugi, home, fugi! A porta tancada una simple demanda civil? Vaja, home! Vostè és boig! Expliqui el succeït i acabem d'una vegada!

Parcerisses.—Sí, senyor, sí. Veurà. Era el dia de Santa Bàrbara, i un servidor, que de jove havia pertenescut a l'arma d'artilleria, vaig sortir de casa disposat a celebrar la diada. En un restaurant de la Rambla vaig sopar abundosament. En havent sopat, com que un servidor és solter, encara que mal m'està el dir-ho, m'entrà el desig de veure cama i vaig entrar a un cafè-concert... Les cames se m'enfilaren al cap, se m'assecà la gola, la necessitat de beure em devingué irresistible, i tant vaig satisfer-la, que del concert vaig sortir-ne a la matinada amb una torradora com un temple.

El jutge.—Respecti les institucions!

Parcerisses.—Sí, senyor, sí. Es un dir, només... Havia caminat poques passes al sortir del concert, quan se'm creuà en el camí la senyoreta aquí present, que, donat l'estat d'allucinació en què em trobava, em semblà acceptable per a certs exercicis als quals sóc aficionat de menut...

El jutge.—No recordi la infància i vagi al gra!

Parcerisses.—La senyoreta em digué ros, noi tendre i altres frases afalagadores, a l'ensems que em descrivia una munió de plats tan suculents, com els que m'havien servit a la fonda.

El jutge.—El resultat sigué...?

Parcerisses.—Que la senyoreta em menà a una *maison meublée* del carrer Nou. Entràrem a l'habitació, i em treia jo l'americana per a començar aquella gimnàstica infantil, quan la senyoreta em deturà. «Ep, nano!—féu.—No et creguis que hagi vingut a estimar-te per la teva pinta! Afluixa dos naps, o no hi ha de què.» Jo,

naturalment, sentia la bullida de les cames i la beguda al cap, érem el dia de Santa Bàrbara i... vaig donar-li les deu pessetes i em vaig ficar al llit.

El jutge.—Prossegueixi.

Parcerisses.—Ella es despullà també, però amb tanta catxassa, que els vapors de l'alcohol em venceren, i quan ella vingué al meu costat, un servidor roncava com un liró. A l'endemà em desperto i la senyoreta havia desaparegut del quarto. I això és tot.

El jutge.—Se li havia endut la cartera?

Parcerisses.—No, senyor, no!

El jutge.—Doncs què? La roba? El rellotge?

Parcerisses.—No, senyor, no. No se m'havia endut res.

El jutge.—Doncs, llavors, a què ve la demanda?

Parcerisses.—Es ben clar; jo em queixo d'haver pagat i no haver... consumit!

El jutge.—I per què no consumia? Què vol, ara?

Parcerisses.—Jo vull que la senyoreta em torni les deu pessetes...

La meuca.—Ara li fan el mànec!!

Parcerisses.—O que l'obliguin a complir el pacte!

El jutge.—Però com vol que li pugui obligar la justícia?

Parcerisses.—Aquí mateix, davant de vostès, pot fer allò que aquella nit havia de fer!

El jutge.—I ara, poca-vergonya! Què s'ha pensat que és aquesta sala? Ves quin escàndol!

Parcerisses.—Escàndol? Veu?, per això li deia que el judici sigués a porta tancada; ara un servidor... cobraria!

EL PARE ADAM, FOU EL PRIMER

(LLEGENDA BÍBLICA)

AQUELLA tarda el pare Adam no's trobava en el seu centre. Acabava de dinar i mentre Eva, la parella que Déu li havia donat, es feia la *toilette* vora d'un reguerot, ell, el mascle, se n'anà a dormir a l'ombra d'una figuera. Però ja perquè aquella tarda de juliol el calor apretava, ja perquè hagués menjat massa, Adam no podia aclucar els ulls, i mentre el nap li ballava per la panxa, la patata se li enfilava pel cap.

En mig del seu insomni, el pare dels homes començà a veure una mena d'idillis amb les demés bèsties que poblaven el paraís, que si bé al principi no feren més que despertar-li la curiositat, acabaren per a remoure-li la sang de les venes i a despertar-li pensaments que mai se li havien acudit.

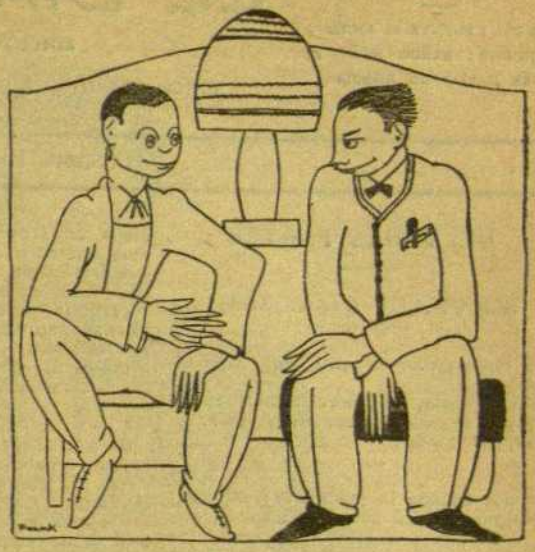

—Jo, amb els ingressos que tinc, penso demanar la Carmeta.

—Jo, encara no els tinc prou grossos per a casar-me

El resultat de les visions exemplars i dels pensaments de migdiada, fou la conclusió de què ell havia de quedar com un mascle humà, és a dir, com un home, davant de la seva dona, de la parella que Déu li havia destinat feia quatre dies.

Sortí de la sombra de la figuera i se n'anà al reguerot de la seva muller, que asseguda sota una pomera camosina, s'esbandia la regió dels desaigües.

—Eva!—féu Adam, a l'arribar, després de donar un cop d'ull al panorama.

—Què vols?—féu aquesta, enlairant la popa i guaitant-se'l per entre les cames, posició completament càndida i paradisíaca.

—Vina!—ordenà Adam, sentint que el nap li ballava més que mai.

—On?—preguntà Eva, xapotejant per desfer-se de quatre pèls que se li havien enredat entre els dits.

—A casa. Hem d'anar al catre!

—A n'aquesta hora?

—L'hora és el de menys!—féu Adam, que tenia sempre la patata al cap.

Eva seguí al seu marit a la barraca i allí complí el que ell li manava i que l'home havia après de les demés bestioles.

La funció durà llarga estona.

Per fi, sortí el matrimoni, fent cap el reguerot del *baldeio*.

Tot anant-hi, Adam, amb rostre somrient, preguntà a la seva muller:

—Què? Què t'ha semblat?

—Ai, noi!—féu la dona.—Si vols que't parli amb franquesa, aquell mico del bosc de dalt no em dóna tanta fadiga!

I Adam, sense haver-s'hi donat cap cop, sentí que el front se li tornava botarut.

REDACCION

DE DÍA: FRENTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 10
DEL PASEO DE GRACIA

EL DIA BETICO

EDICIÓN DE BARCELONA

ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

TELEFONO

LO TENEMOS EN REPARACIÓN
TENEMOS PINXO PARA ATENDER
LAS RECLAMACIONES

Año I — Director. BUENDIA Y GASSOL — Núm. 1420

DE TODAS PARTES

(ESCUDILLA BARREJADA)

Se ha pegado un tiro don Aquilino Cantarronco.

A la cuenta, el pobre estaba amargado porque tenía azúcar en la orina.

Ves por dónde!

Se nos suplica la publicación de esto:

«Rogamos a las almas caritativas, que den unas pañas a la viuda Cenall, que tiene doce hijas y tiene que darles de comer a las doce.»

(Esto es mandanga. Que les dé de comer a la una y no habrá conflicto.)

En la parroquia de San Benito, confitero y fundidor (suponemos que esto de «conf. y fund.» que dice el calendario, quiere decir esto), ha sido bautizado, con aquella gatzara, el hijo de doña Munda y otro, al que han metido el nombre de Dalies Rubinat i Loeches.

(¿Dalies?, harán ustedes. Pero esto no es un nombre.

Badan. Y San Dalies?)

En el dispensario del Distrito XI ha sido auxiliado un obrero que no podía decir haba. Dijo al médico que estaba reventado de hacer trabajos duros.

¡Y luego resulta que es *matalasé*!

¡Ya ven si son duros los trabajos que hace!

Latas de sardinas marca Lam.

En el interior de cada una va un papel con las instrucciones para abrirla.

Para limpiar metales, y que queden de aquello más bien, lo mejor es buscar una flavia de aquellas de déjame encender y tenerla al costado mientras se limpian.

Es aceite en una luz. No hay como una buena piel para limpiar metales.

Ahora resulta que este invento de la Radio es más gueto que Agulló.

Pueden subir de pieses. Con decirles que David, el inventor del automóvil de fira, aquel que envió a casa Tapones a Goliath, ya la conocía!

¿Que no? ¿No recuerdan que ya usó la *honda* para enviar *cantos* a grandes distancias?

El apotecario Serafín Gargall nos ha enviado seis botellas de agua purgante, que hemos saboreado con verdadero deleite.

¡Con decir que teníamos que pedir tanda!

Ayer, en la Exposición de Esculturas Vegetarianas de la Sala Toca, hubo una alarma de casa el Ancho.

A la cuenta, un fulano, que contemplaba un santo, que no sabemos si era San Andrés o San Tander, dijo a otros que badaban:

—¡Esto, es talla!

¡Hijitos, y qué canguis! Todo dios, piernas ayudadme guilló... Tenían miedo que estallara.

Hasta el cabo de 6 días no se restableció la normalidad.

Se nos queja un suscriptor de los siete que n'habillamos, de que de un sello para el interior le acanaron cuarenta céntimos.

Estábamos leri leri de empiparnos, pues esto es un abuso, cuando nos enteramos de que el tal suscriptor es un mec.

El sello que tomó, para el interior, era de aspirina.

Una chica de trece años, ¿en qué carai se semeja a un joven dependiente en Madrid?

Pues ¡en que *es ortera*!

Los farmacéuticos son gente muy cumplida.

¡Gastan muchas etiquetas!

¿Cuál es el cuerpo más mal vestido?

No cale que barrinen.

Es el de Bomberos.

¿No caen?

¿No ven que siempre anda arrastrando las mangas?

DOÑA SATURNINA SAURINA DE PO

(*Comadrona*)

Se ofrece a los propietarios que tengan inquilinos que hagan el ronsa para dejar el piso.

Es la única para hacer desocupar.

Hace rebajas en las besonadas.

Hace abortar conspiraciones en un tres y no nada.

Abre el porvenir a las raspas que quieran ser didas.

EL PARAGUAS, EL ABRIGO Y EL SOMBRERO

Lema: *P. P. y W.*

Un servidor es un hombre de aquello más distraído. El mes de enero—que por cierto llovía a botes y barrales—tuve que visitar a mis amigos Gumbau, Bau y Patau, y lo hice, rondinando, porque me hace tres cosas el mojarme. Fuí a casa de Gumbau: dejé el paraguas, el abrigo y el sombrero en el recibidor y garlé con él un chico, sobre si Weyler estuvo en el combate de Trafalgar. Luego, hice cabo a casa de Bau, dejé el tarot, el abrigo y el paraguas en el paragüero y la hice pedar sobres la Plaza de Cataluña. Después guillé a casa de Patau, dejé el abrigo, el barret y el paraguas en el recibidor y conversé con él de la patata temprana.

Cuando llegué a la redacción, todos los redactores, que son unos morros de aquello, se hicieron un tipo de reir.

—¿Quién le ha encerado?—decía uno.

—¿De qué va disfrazado?—hacía otro.

—¡Qué pinta!

Me miré a un espejo que tenemos para todo día y dejé ir uno de caracoleado. ¡Ni el sombrero, ni el paraguas, ni el abrigo eran míos!

Entonces, por miedo de que me afeitasen lo mío, llamé a Peret Samalsa, el redactor de suicidios involuntarios, y le dije:

—Corre: guille cabo casa de Patau y cámbieme estas prendas por las mías.

—¿Estaba usted pedo?—me preguntó.

Le dí un golpe de puño y diez céntimos para un Foronda 9 HP.

Pasó una hora y Peret no volvía. Pasó otra y romances. Pasaron seis y un carnero. Por fin, cuando ya nos habíamos defecado con un gavadal de cosas, llegó Peret con cara de ciruelas agrias, y nos hizo cinco de lo que había hecho:

—Fuí a casa Patau y dejé el sombrero, el gabán y el paraguas y dejé los que usted, badando, había dejado allí. Vi que no eran los de usted y barriné que serían de Bau y me fuí a su casa. El paraguas era de Bau, pero el sombrero era de Gumbau. Fuí a casa de Gumbau, pero dejé en casa de Bau el abrigo de Patau. Llevé a Patau el sombrero de Gumbau y Bau se quedó con el paraguas de Gumbau y el abrigo de Patau. Para recoger el abrigo de Gumbau, fuí a casa de Bau, pero tenía el de Patau y no el de usted. Este estaba en casa de Gumbau. Patau reclamaba el paraguas que tenía Bau. Gumbau, el abrigo, que dejé en casa de Patau. Y así, de casa Bau fuí a casa de Gumbau y a la de Patau...

(Así duró la explicación doce cuartos de hora.)

¿Saben algo para el mal de cabeza? Desde aquel día que me hace la guitza.

BUENDIA Y GASSOL

★★★

LAS OBRAS MAESTRAS DE LA INGENIERIA MODERNA

Vista interior del túnel del Simplón, que va desde una punta al cabo de abajo de todo

(Fot. Barrila.)

—Et sembla que té bona mà per la pintura, la Teresina, Marcel?
—Psè! Em sembla que mala mà, Maria.

EL REGNE DE LA TABOLA

TEATRES, ESPORTS, MUSIC-HALLS, ETC., ETC.

XAFARDERIES TEATRALS

Ja els ho vaig dir que la racció s'anava escurçant i que aviat la majoria dels teatres anirien fent la fi d'en «Cagalàstics«.

Ara, tot repassant les barraques que encara tenen la porta oberta desafiant els rigors de la canícula—o de la mitja canícula, puix de calor no en fa gaire,—trobo a la llista els següents:

«Novetats», amb la Guerrero-Mendoza, que fan com

quan el pare no te pa,

o sia, que fan treballar la canalla amb obres de repertori. Però aquesta vegada l'han errada. Ni fent lluir els *niños prodigio* hi vol anar la gent.

«Eldorado», amb l'èxit espeterrant de l'André Turcy, que està tan bé, o més, que deu anys enrera, quan la va descobrir en *Paquitu Aguirre*, i amb els lilliputencs russos, que són una veritable meravella.

L'«Espanyol», amb cine, varietés de pa sucat amb oli i dones del morro fort que fan la competència a en Ricard Alís i s'endinyen cada «mascarda» que treu foc.

El «Còmic», que rebaixant preus ha revifat les representacions de «Kiss-me» i torna a tenir calderades.

I el «Barcelona», amb la gran companyia Díaz-Artigas, que està guanyant quartos gràcies a l'estupendament bé que treballa la Pepeta Díaz, malgrat fer-nos rosegar una neula d'en Benavente. Demés, prepara una estrena dels Quintero, que estan per arribar a Barcelona.

I parin de comptar; tot l'altre són cines, music-halls, dancings i cases de... dispeses.

Saben tots aquells projectes i aquells anuncis de *revues*, de la raó social Gibert-Gallego? Doncs s'ha tornat aigua calenta.

Es allò: d'allí on no n'hi ha, no en pot rajar.

L'HOME DE LA CONXA

—Vaig demanar a en Narcís, que ha anat a Roma, que em portés un portamonedes...

—I què?

—Que m'ha dut un parell de mitges.

* * *

MUSIC-HALLS

Prou volia garlar un xic de vosaltres, formoses i vincladisses *rumbeuses* dels temples de la tabola barcelonina, en el número passat, mes, ai!, el destí i el meu temperament inquiet em llençaren a fer un viatge vers unes regions per mi desconegudes, deixant per vuit dies la ploma arreconada i en mans del rovell i de la pols.

Però estic satisfet, perquè aquest viatget m'ha servit per conèixer coses molt noves i que vosaltres no heu somniat mai, segons allà em van dir, com són: el salt del tigre, el de la regalèssia, el del catre, el joc de l'aeroplà, el del sifon, el dels quatre plats i el de la llepància (en aquest últim no hi vaig perdre part). Com que suposo que això, per ésser tan nou (ja es veu que estan modernitzats aquella gent), no ho coneixeu, ja us en faré un llibre que penso publicar quan tingui alguna pàfia escaducera. De moment, tinc obert un consultori d'experiments a cân Verdura, per a donar a conèixer les bondats d'aquest nou mètode de fer barrila.

I ara que podré estar per vosaltres, entraré altra vegada en campanya.

A la Mercè i a la *Juanita* del «Catalán», penso anarles a saludar i recordar allò dels confits, que ja sembla que llepi. Paraula és paraula. Tenint en compte que la *Juanita* és membre de la «Protectora de Animales y Plantas», l'aniré a saludar amb morrió; no fos cas que sentís la temptació de mossegar-li el clatell.

Després aniré a l'«Apolo» a parlar amb la senyora d'en Santi, la ideal Garcia, i a dir-li quatre coses a la voluptuosa Lida d'Afné si no té feina a fer el burret.

I, està clar, anirem a tot arreu, perquè no podem faltar allà on s'hi maten les hores i el malhumor.

A reveure, doncs.

MARCUS

O CINIQUES, JA QUE TOT VE DE CINE

Ja hem arribat a l'època de les vaques magres cinematogràfiques.

Amb la calor, el públic comença a emigrar de la nostra dolça Barcelona, i a les nits la ciutat queda deserta, els pocs estadants que hi queden són quatre avis que esperen que arribi l'estiueig per a fer el salt a la pròpia, que pren la fresca a qualsevol indret de la costa, o uns quants deixats de la mà de Déu, que si bé tenen els dos rals de l'ala per a

gastar-se'ls, prefereixen rebentar-se'ls amb granitzats, o fent viatges a l'imperial de qualsevol tramvia, o instal·lant-se en una cadira del Passeig de Gràcia. Es a dir, que l'escassa gent que queda a ciutat, no està per orgues ni pel·lícules, fuig de la calor dels locals i de l'escalfeiment que reporta la visió pel·liculesca.

Alguns anys les empreses cinematogràfiques es resignaven i tancaven llurs establiments fins al quinze de septembre, i amo, pianistes, operadors, acomodadors i caramellers se n'anaven també a pendre la fresca. Però com que hi havia algun de la colla que preferia pendre les pessetes als quatre parroquians d'estiu que li poguessin pertocar, heus aquí que les vacacions s'han acabat.

I mentre l'un instal·la canyeries d'aigua congelada i ventiladors refrigerants, l'altre munta la cabina a la platja, i l'altre destapa el local, tot fet amb el bon fi de què els quatre suats que a l'estiu ens quedem a Barcelona, poguem continuar admirant les obres mestres de l'art de la pantalla i no haguem de sortir de la fosca pels nostres *sacos* i *madrugades* «cíniques» o «cinegètiques».

Però, quelcom se n'ha de ressentir. Com és natural, per a nosaltres pobres infeliços, no ens han pas d'estrenar grans exclusives, que costen un ou, per a recaptar quatre pessetes a taquilla. I ens donen bones pel·lícules, però unes que no han volgut estrenar al fort de la temporada i altres que són de segona mà, és a dir, de «reprisse» com es diu amb termes de l'ofici.

Feta aquesta petita digressió *veraniega*, escrita amb quartelles d'«alpaca» i tinta d'«esquimaux», anem als esdeveniments de la setmana.

A càn «Kursaal» ens han donat una cinta que porta per títol «Sota, caballo y rey». De moment, sembla que hagi tractat d'un dinar de menestral, però es tracta d'un assumpte molt ben interpretat per en Joan Gilbert i una flàvia que val la pena.

Al «Pathé» han «reprisat» una cinta d'en Jackie Coogan, «¡Viva el rey!», que ja féu sensació quan l'estrena.

LES ALBERGINIES
(TRADICIÓ OLÍMPICA)

AL sàtir Cirili, aquella primavera, ja fos perquè havia trencat la pubertat, ja perquè hagués pres el costum d'untar-se els biftecs amb salsa anglesa, el cert és que li va sortir una granellada a tot el cos, que semblava talment una bomba Orsini.

El pobre minyó no es podia ajeure de cap cantó, car, sempre, algun dels furóncols havia de rebre el pes de tota la persona, i es veié obligat a fer a peu dret aquelles coses que d'habitud es fan en posició horitzontal. Dormia en un trapezi, com els lloros, i s'abstenia de l'altre, puix les meuques olímpiques no s'avenien a esbravar-se amb els miraments que l'estat d'en Cirili requeria, car eren dones que feien el seu treball amb tota consciència i eren mutualistes en la qüestió del pler, el goig i les pessigolles.

A conseqüència, doncs, de la granellada, a en Cirili li devingué una complicació d'ordre eròtic, que el molestava gairebé tant com els furóncols. A fi que la dita complicació se li rebaixés, el sàtir s'arribà a Atenes i, mitjançant el pagament de cinc pàfies gregues, es féu visitar per Hipòcrates, el pare de la medicina. El savi examinà el minyó per tots quatre cantons i acabà prescrivint-li un règim.

—El primer que necessites—li digué,—és rebaixar-te i distreure't. No et diré que per aconseguir-ho et dediquis al solitari, car potser no guanyaries gaire en salut, però sí que t'aconsellaré que prenguis banys de mar, que et faran fondre els furóncols, et tornaran en estat normal tota la persona i podràs, aleshores, preocupar-te d'una manera raonada del guariment de les conseqüències de l'abstenció.

El sàtir Cirili tornà a l'Olimp i tot seguit posà en pràctica el tractament prescrit per Hipòcrates. Cercà un indret de la costa on les aigües estessin tranquiles, puix no sabia nedar, i començà a entrar mar endins.

Mes l'aigua li arribava tot just al melic, quan se sentí envestit i copejat al baix ventre, amb tanta fúria, que en Cirili no tingué més remei que sortir a corre-cuita... Intentà banyar-se en altres indrets, però per tot on ho provà li succeí el mateix.

Estranyat del fenomen, fastiguejat perquè li era impossible fer-se el remei prescrit i masegat de cert indret, en Cirili explicà el que li esdevenia a un vell sàtir amic seu.

—Cagaina!—féu aquest.—Això no sabies, Cirili? Per banyar-te t'has de posar *tapa-rabos*!

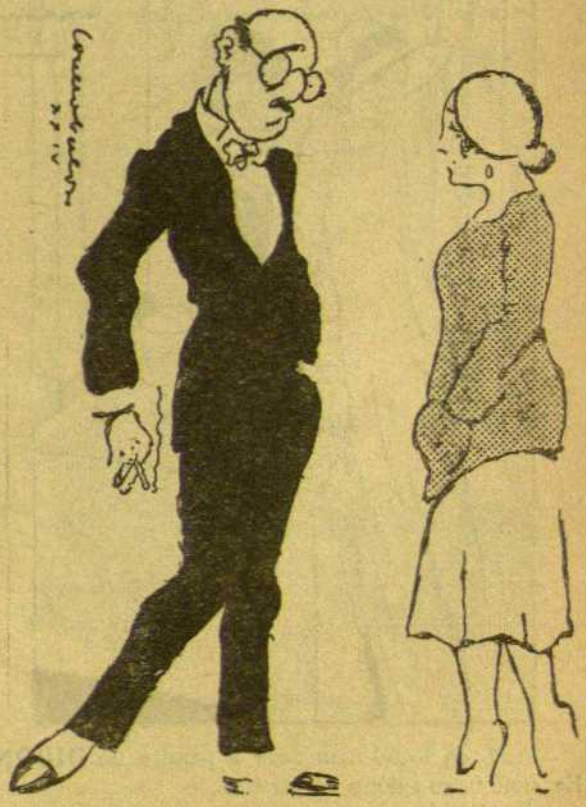

—La meva dona s'empenya en què la porti a fora.
—No ho provi pas al davant meu!

—I ara!—exclamà en Cirili.—Per quina raó? I amb *tapa-rabos* no em sentiré aquelles envestides?

—No, home! No veus que són les sirenes, que sempre van a la caça!

En Cirili intentà seguir la indicació del seu vell company, però, entre els grans i la complicació, li era impossible fer-se entrar aquella peça. El pobre sàtir anava a deixar córrer el pendre banys, quan se li acudí una idea que cuità a assajar-ne el resultat.

Féu cap a un camp d'albergínies, en collí dos sacs i se n'anà a la platja. Un cop allí, començà a tirar les albergínies a l'aigua. Quan hagué buidat els dos sacs, amb tota cura entrà mar endins.

No li succeí res, ni la més lleu sacsejada, ni la més lleugera envestida.

En Cirili es creia que havia solucionat el conflicte, però al quart bany que anava a pendre, a l'arribar al camp de les albergínies per a fer-ne la corresponent collita, es trobà amb Marts que es passejava amb el sabre al coll i que li impedí fer el fet.

—Home, que són per remei!—li deia en Cirili.

—Res! Júpiter m'ha ordenat que no se'n trenqués ni una!

—Però, per què?

—Ja t'ho diré, per què. *A la cuenta*, ha anat una comissió de nimfes a veure el déu dels déus i a queixar-se-li de què hi havia algú que abusava de la collita i no els deixava més que les petites!

I Marts donà una mala mirada a en Cirili, i aquest no sols no pogué tornar a banyar-se, sinó que des d'aquella data té mala anomenada a l'Olimp.

—Amb en Rafel hem anat a pendre un **DIDON**. Es molt fresc i dóna un gust!...

—En Rafel?

—No, dona. El **DIDON**.

COMBINACIONS ARITMÈTIQUES

QUAN en Gabarró, comptable de la casa Xirinacs, Xipell i Xandaró, es casà, obrí un compte particular amb una llibreta que guardava curiosament en el seu pupitre.

L'ajudant de caixa, amic íntim d'en Gabarró, encuriosit per la nova comptabilitat que aquest portava, no pogué per menys que preguntar-li:

—Què diastre apuntes a aquesta llibreta?

—Noi, és una comptabilitat íntima, que porto sobre certa administració de la meva dona.

L'ajudant de caixa mirà de cua d'ull la primera partida de la llibreta, corresponent als deu dies de viatge de nuvis d'en Gabarró, i llegí:

«Entrades..... 60.»

Demés, com que en Gabarró cada matí en arribant al despatx apuntava dues, tres o quatre «entrades», segons la calor que hagués fet el dia abans, aviat comprengué la mena de comptabilitat que duia el comptable.

Passaren anys i en Gabarró havia anotat un nombre considerable de mils i mils entrades, tantes que aviat la llibreta s'acabà i després de la nova en començà una altra i una altra i una altra...

Però vingué un dia que en Gabarró no apuntà ja més a la llibreta.

L'obria, la repassava amb malenconia i tornava a desar-la sense fer-hi cap plomada.

—I doncs—li preguntà un dia el seu company, —que no apuntes, Gabarró?

—No; no cal—féu el comptable.—Abans apuntava perquè sumava, però com que ara resto...

L'amic no entengué prou clar el que volia dir-li en Gabarró, però quan un vespre el trobà a un cabaret fent el ressopó amb un negre de jazz-band, ho comprengué tot.

—I la seva cabellera, per què se l'ha tallada?
—Es que el regiment ha marxat i tots han volgut cabells meus.

(De *Le Regiment.*)

—Pensi, senyora, que al casar-me amb vostè la vaig collocar a la meva alçària!

(De *Pêle-Mêle.*)

* * *

—Miri, Faustina! Aquesta cadira està plena de pols!
—Està clar! Si no hi seu ningú!

(De *Sans Gêne.*)

* * *

—Es bon xicot el teu promès?
—El poc que en conec m'agrada.

(De *Ruy Blas.*)

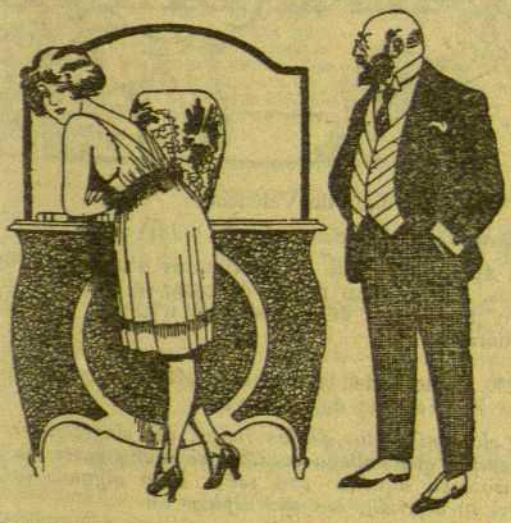

—Què hauries fet, Ramon, si el meu pare no t'hagués concedit la meva mà?
—Mira. M'hauria declarat en *quiebra.*

(De *Le Regiment.*)

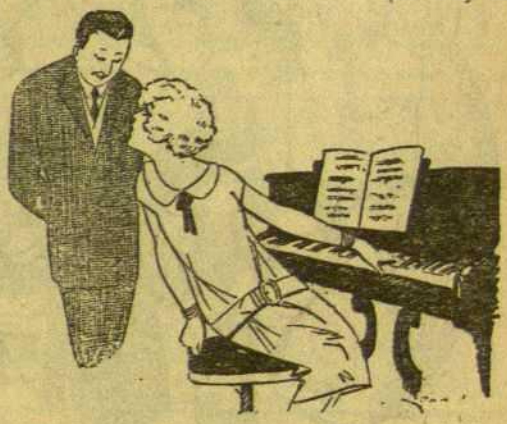

—He comprat una entrada per a l'òpera.
—Per a la «Carmen»?
—No. Per a mi.

(De *Sans Gêne.*)

LES TRES AMIGUES

La Làia, la Teresina i la Riteta eren les tres amigues inseparables de tota la vida. De jovenetes, sempre anaven juntes i mai obrava la una sense que n'estés assabentada l'altra; és a dir, que entre elles no hi havia secret existent, i si bé quan foren més grans, que les tres presumien amb el seu corresponent promès, semblava que cadascú anés per ell i no es preocupessin tan la una de l'altra, ara, de casades, anava revivint altra vegada la primitiva intimitat, que ja no defalliria més.

La Teresina i la Riteta no tenien família; i això feia que fruïssin a goig ple de les delícies del matrimoni. Amb uns marits, extremadament complaents, anaven a tot arreu: balls, reunions, teatres, res se'ls quedava endarrera.

En canvi, la pobre Laieta, llevat de son deure matrimonial, que'l complia amb tot el gust, ja no li restava humor per res més. Tenia dues nenes i altra vegada acabava de sofrir una nova relliscada.

—Ja se t'han tornat enganxar les faves?—li digué la Teresina un jorn que estaven les tres reunides.

—Sí, ves, què hi farem...—contestà ella, tota entristida.

—No vol que l'acompanyi? Miri que pot caure!
—Per por de caure no vull que m'acompanyi.

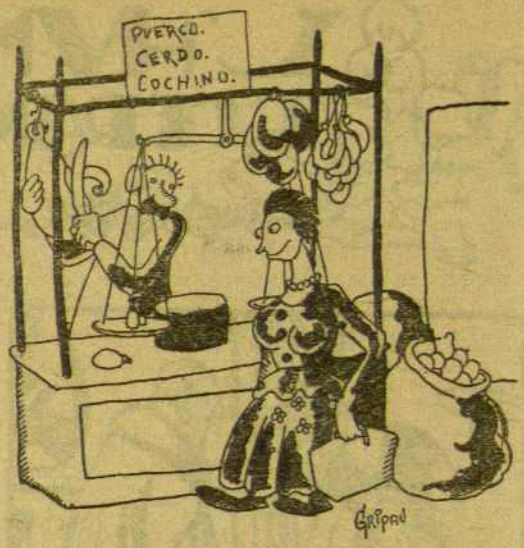

—En aquest mercat hi ha moltes taules de vendre vedella, però, de porc, només hi sóc jo...

—Dona, es fa precís tenir un xic de *cuidado*, perquè si ho vas fent així...

—Oh, és que això de les faves és un carai de llegum que com més una el remena, més se li enganxa, i si no es remena, no s'hi troba cap gust.

—Bé, sí; naturalment, que s'ha de remenar; però noia, així que arrenca el bull, no hi ha més: s'ha de treure del foc.

—Oh, bé!—féu la Riteta, que encara no havia pres part en el diàleg i demostrava estar molt enterada.—Això, amigues meves, tot va segons el fogó que s'utilitza.

*** En un diari de València:

«Camas para matrimonio de todas clases...»

Ja deuen saber que de matrimonis n'hi han de moltes menes. Tantes com menes de casar-se. Hi han que es casen per davant de l'església, i n'hi han que ho fan pel darrera.

*** Copiem de la noveleta «Rosa de Pasión», de Lope F. Martínez de Ribera:

«Loló tenía celos de las flores, del clavel sobre todo, y siempre que hallaba ocasión, se metía entre las flores y pisoteaba aquéllas con saña. Pero algunas veces el clavel se defendía con sus espinas...»

Ai vatua! Vostès han vist mai un clavell que tingui espines?

*** Ens demanen padrines de guerra els soldats se-

güents: Pasqual Ruiz Gili, Joan Gistao Mozas, Paco Piñeiro, Didac Escobar, Ricard Isaac, Josep Bombi i Josep Pi Lladó, legionaris Terç, segona legió, quinta bandera, primera companyia. Ceuta.

Agustí Salvador i Antoni Fontanals, Regiment Infanteria Ceuta, núm. 60, Impremta. Ceuta.

*** Copiem de *La Vanguardia*:

«*Viuda, apta para todo, se ofrece...*»

Doncs, mirin; que no és cosa tan fàcil trobar una dona apta per a tot.

Tocat de l'Ala.—Va tot. Ja veu que no es pot demanar més.

Ros Quilla.—Si no fos perquè és vell, mal escrit i massa brut, ho publicaríem.

Sis Taks.—Res. Disimulem els defectes del pròxim.

K. Pat de Poch.—Anirà, amb mitges soles i talons.

Huesito.—Té raó. Es una burrada. Així ho farem constar.

Badecòs.—Vol que li tornem el paper que ens ha enviat? Es finet i farà honor al seu seudònim.

T. Alós de Marca.—La xafarderia està bé, però...

Q. Rinche.—Potser sí que serà com vostè diu, però nosaltres no ens en recordem.

Noi tendre.—Pobrissó! Vol dir que no l'han enganyat?

T. T. i T.—Es molt neuleta el dibuix. No farem fira.

Sòmines.—Ara li fan el mànec.

C. L. L.—Procuri fer més bona lletra, perquè no l'havem pogut entendre de res.

Tomaset.—Veurem. Farem pel que ens trobarem.

Sis per una.—I tots sis han engiponat el conte que ens envia? Així, doncs, cada u ha fet 1/6 animalada.

Carmeta.—Sí, *prenda*. L'hi ficarem.

Nas d'escàndol.—Gràcies a Déu, home, que n'ha ensopegat una. Se'l felicita.

Un de Lloret.—Posi-li pis, però no ens empipi.

Pau Pou Pi.—Passem.

ORQUESTRINA JAZZ-BAND
GATZZ-HAARA
La única per a Festes Majors :: J. Reynes, Tapineria, 35, 1.°

TALLERS GRÀFICS COSTA : COMTE DE L'ASALTO, 45

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS de la SANGRE : Basta de sufrir inútilmente de dichas enfermedades gracias al maravilloso descubrimiento de

LOS MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRÉ

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRÉ se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades. :: :: :: :: :: ::

VIAS URINARIAS. — *Blenorragia* (purgaciones) en todas sus manifestaciones, *uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar*, etc., del hombre, *vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis, flujos*, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS DEL DOCTOR SOIVRÉ. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad. 5'50 PESETAS CAJA. :: :: :: :: :: :: ::

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—*Sífilis* (avariosis), *eccemas, herpes, úlceras varicosas* (llagas de las piernas), *erupciones escrofulosas, eritemas acné, urticárica*, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas o rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRÉ, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado.—VENTA, 5'50 PTS. FRASCO.

DEBILIDAD NERVIOSA. — *Impotencia* (falta de vigor sexual), *poluciones nocturnas, espermatorrea* (pérdidas seminales), *cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer* y todas las manifestaciones de la *Neurastenia*, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAJEAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRÉ. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad.—VENTA, 5'50 PTS. FRASCO. :: :: :: :: :: :: :: ::

AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.* Moncada, 21, Barcelona.—VENTA: *Farmacia Segalá*, Rambla de las Flores, 14; *Farmacia Gelart*, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

LA MASCOTA

Casa dedicada a la venda de gomes higièniques alemanyes de les millors marques. — Sense rival. — Proveu-les i us convencereu. — Mata-cabres en pols **50 cèntims** capsa

Sant Ramon, 1 - BARCELONA

CALCETINES REFORZADOS para un solo pie, fabricados por encargo La ruina de los pastores: Matacabres «Rapid». A la primera vegada R.I.P. LA MUNDIAL, Espalter, 6.

¡GUERRA ALS ESCORXADORS!

es maten ele remats de cabres pel mòdic preu de 2 ptes. amb la "Loliòn Ladil", l'únic que no taca, ni perjudica, conservant el bosc amb el mateix bon estat que abans de l'invasió

5 - Carrer de la Unió - 5 :-: Farmacia

SARNA Es cura radicalment amb el SULFURETO CABALLERO **RONYA** que la fa desaparèixer, en 10 minuts. De venda: Comte de l'Asalto, 86 Centres d'Específics

TABLETES MARK (PURGOL) **CUREN**: La blenorràgia (purgacions). Les irritacions i uretritis. Les retencions de l'orina Les inflamacions y totes les malalties de l'orina De venda en les Farmàcies i Centres d'específics. **3 pessetes capsa**

—La filla de vostè s'hi posa molt bé.
—Sí; és molt valenta.
—A la meva sempre li han de ficar per força.